

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πρότιον άριθμόντες χρόνον
τήν κλεινήν οδοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνηκάσοα πέπτε,
τά νοουῦμε κ' ἐν κουνημένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέροῦσα πολῦ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτώ φράγκα εἶναι αὐτό.

Γιὰ τὰ ξένα ἑτάς μέρη—δὲ κα φράγκα κα' ἴσ' τὸ χέρι.

Τετάρτη Δεκεμβρίου κ' εἰκοστή
και Σχόλη Χριστουγεννίων χωριστή.

Ποῦτος ἐντακόδα σὺν εἰκοστίνα,
κάλαντα και πάλι τὰ σουειδημένα.

**Δίκη Κωσταγερακάρη
και τὸ ξόλοτο ζευγάρι.**

Φ.—'Εμπρός κ' ἡμεῖς, βρε Περικλή, βασιάζοντες ἀνάκιο
ἀς πᾶμε σ'τὸ Βαρθάκειον,
τὸ τέμενος τῶν Ἀθηνῶν,
τὸν οἶκον τῆς Παλλάδος,
ποῦ περιπταται κλεινὸν
τὸ φάσμα τῆς Ἑλλάδος.

Μεγάλη δίκη γίνεται... δεῦτε κ' ἡμεῖς, σαλιάρη,
νὰ πᾶμε νὰ κιντῶζουμε τὸν Κωσταγερακάρη,
ποῦ σκαλασμέναις τὸν κντιοῦν κ' ἑλευθερίας πατριδες
κ' εἶδε και τὴν εἰκόνα του μὲς σ'τῆς ἐρημεριδες.

Δεῦτε κ' ἡμεῖς, βρε Περικλή, μὲ σοβαροῦς ἀνθρώπους
καλὰ νὰ τὸν κιντῶζουμε,
και νὰ τὸν κατατάζουμε
ἀς τοῦς ἐκφύλους Ἑλλήνας και τὸν ἀνισοροῦπος.

Δεῦτε κ' ἡμεῖς, βρε Περικλή, τὰ ὄρα τὰ περιτρίμματα,
ἐκτωσῶμεν σήμερον πολλῶν μαρτύρων σήματα,
δεῦτε νὰ σημεῖωσουμε μαρτύρων μαρτυρίας
πρὸς γυῶσιον και συμμόρφωσιον τῆς νέας ἱστορίας.

Δεῦτε πολλοῦς ἀνοῦσουμε
μετὰ σιγῆς και φρόνης,
δεῦτε παιδιὰ κροσῶσουμε
ἐπὶ τῆς νέας δίκης.

Ἐκ ταύτης ἀς ἐλπῶσουμε
εὐρὸν και μέγα μέλλον,
και ταύτην ἀς σαλιῶσουμε
μὲ σάλλιγγας ἀγγέλιον.

Τὴν πολιτείαν τῶν Ρωμηῶν και σήμερον ὀνοῦμεν
και ταύτης τὰ γεννήματα πρηγεῖς τὰ προσκιννοῦμεν.
Τριστοῦ κράτους γέννημα κ' ὁ Κωσταγερακάρης
μᾶς μέθοσε μὲ τρόπαια μᾶς προσοφῶτον νίσης,
κ' ἐγγνωμοσύνη πρὸς αὐτὸν ὀφείλεται και χάρις,
δοῦναι μᾶς ἤξιωσε μᾶς τοιαύτης δίκης.

Π.— Μακροῦς αἰῶνας παρῆδες, Μούσα,
τὸν Εἰκόντα σιαπηλὸν,
και δὲν ἠκούσθης καλλιφρονόσα
σὺ γρηχρον ὄδξαν ἀπὸ πηλόν.

Ἄηδοῦστομος και νῦν ὡς πάλι
τοῦ Γερακάρη μας τὸ κλέος γάλλε,
δοῦσ' σ'τὰς δάφνας τῶν Μαραθῶνων,
τῶν Σαλαμιῶν, τῶν Πλαταιῶν,
προσθῆτει κ' ἄλλας νέων ἀγῶνων
σ' ἀπὸ τὸ κράτος τὸ κραταῖον.

Τούτων τὸν ἄθλον ἀς μιμηθῶμεν
κ' ὄλοι πρὸς ὄρασιον ἀς κινηθῶμεν,
κ' ὄταν ἀσπλάγγνος ἡ πολιτεία
δὲν ἐπιτρέψη χαροποιαιετία,
τότε σ'τὸ χέρι
καθεῖς ἀς πάση
ἱκανὸ μάχαρι
τοῦ Γερακάρη.

Φ.— Ποῖα μόντρα σεβαστά!...
βλέπω τοῦς ἐνόρκους τῶρα,
και παρῆγετ' ἐμπροσθὰ
τῶν μαρτύρων ἡ πληθώρα.

Βλέπω και τούς συνηγόρους,
βλέπω κι' άλλους διαφόρους.

Νά κι' ὁ κύριος Μητοάς δίπλα μὲν τὸν Γερακάρη,
κι' ὁ λαμπρὸς Κουμανταράς τὰ τῆς δικῆς κουμαντάρει.

Κι' ὄποιος ἀθθαδῶς ἐκεῖ,
Περικλιεῖτο, ξεφρονίζει,
κι' ἀναδιόστατα μαπνίζει,
πέλλεται σ'τὴ φνικαχί.

Γιὰ κανένα καμμιὰ χάρις,
δλοι μὲς' ἀδιακρίτως,
νά κι' ὁ Κωσταγερακάρης,
μειδιῶν ἐπιχαριτῶς.

Νάτος ὁ μεγάλος ἥρωας,
νά τὸ καύχημα τοῦ γένους,
ποῦθῶσε μεγάλο κύρος
εἰς τοὺς νόμους τοὺς κειμένους.

Ὅταν ἡ γῆ τοῦ ναργιλέ
πρὸς πρόσοδον ἐπαρτίγα,
τότε κι' ἐκείνος, βρῆ χαλέ,
μαχόμενος γιὰ τὸν Βαλέ,
τὴν Ντάμα και τὸν Ρήγα,
και μόνος ἐκδικούμενος χαρτοπαγιῶν κλέα,
δσῆκωσε τὸ χέρι του
κι' ἔμπηξε τὸ μαχαίρι του
οὐ σιτήν γρηγάλα.

Π. — Ἄκου τὸν μάρτυ τὸν Λαδῆ, γνωστὸ βιβλιοδέτη,
κι' ὁ καφραπέλης τῆς Βουλῆς ὁ Γούλιος καταθέτει
πῶς ἔφερε βαρὸν καφραφ' σ'τὸν Κωσταγερακάρη
κι' ἐκείνος ἔνα τάλληρο τοῦθῶσε, βρῆ ζαγάρι,
μὰ πρὶν ὁ Γούλιος γρηγόρος νὰ τοῦ γυρίση εἴσια
ὁ Γερακάρης ἔφυγε κι' ἔγιν' ἐκεῖν' ἡ φέστα.

Φ. — Τὸν Γερακάρη κῦτατσε... τὸν πιάνει τὸ μουρεῖ
διαν γι' αὐτὸ τὸ τάλληρο κανέναν μαρτυρη.
Αὐτὸ τὸ παλιοτάλληρο κτυπῆ κανα' σ' ἀπτά του
κι' οἱ μάρτυρες στενοχωροῦν πολὺ τὴν ἀφεντιά του.

Π. — Δεῦτ' ἐνωισθῶμεν κι' ἄλλης μαρτυρίας τορνευτῆς...
νά κι' ὁ μάρτυς Μπαλινάκος, ἔμπορος πραγματευτῆς,
λέει πῶς ὁ Γερακάρης τοῦτε μυστικὰ μιά' μέρα
σ'τὴ Δημοκρασία πέρα
ὁ Μητοάς πῶς τοῦ δίνει τρεῖς και τέσσαρες χιλιάδες
νά σκοτώση τὸν Παπούλα, ποῦ τοὺς ἐβγαλε μπελάδες.

Πλὴν ἐπρόσθεσε κατόπιν ὁ φονεὺς τοῦ Ντι-ληγγάνη
και τὸν ἴδιο τὸν Μητοά πῶς μπορεῖ νὰ τὸν ἐκάνη
δν ἐδρλοκετο κανέναν πεντακάσις νὰ τοῦ δώση
κι' ἀπ' τὴ φωτιά του γλυτώση.

Φ. — Νά κι' ἕνας μάρτυς, Περικιλή, μὲ μοῦτρο σάν τὸν Χάρο,
και σ'τὴν Πηλείδου πρόσθε, ποῦ λέγεται Ζαχάρω.
Ἐπισταμένους ὀμιλεῖ,
θάρος τὴν διακρίνει,

κι' ἡ μαρτυρία τῆς ποῦδ
σ'τὴν πλάστουγα βαρύνει.

Μὲ τὸν Μητοά ἔγχανε σ'τὸν Φαληρέα κάτω
κι' ἐκεῖ τοῦ φρόνου μάθανε τὸ τρομερὸ ματιάτο,
πῶς τοῦ Μητοά γνώρισον τὸν γέρο δολοφόνησε
και ἐπορε ἀπ' δλους ; » κίτρινος ἐκείνος ξεφρόνησε,
και μὲ τὸν τροχιόδρομο, βρῆ Περικιλή μαζετα,
κατέβη καθὼς εἶπανε κοντὰ σ'τὴν Γαργαρέτα.

Μὰ κι' ὁ Γκίλης, οἰρολόγος, βεβαίονει, Φασουλῆ,
πῶς ὁ κύριος Μητοάς ἐκυρίωσε πολὺ.
Ἔως πόσο ; τὸν ὠστοῦνε μὲ φωνὴν διὰ πασῶν,
πλὴν αὐτὸς τῆς κειρινάδας δὲν ὄρλιε τὸ ποδόν.

Ἐδφραδέστατα μιλεῖ
κι' ὁ Φασούλης, Φασουλῆ,
ἔνας εὐζωνος λεβέντης και λογίας ζηλεμμένος,
ποῦ βαθεμαῖς ἐλληγκούρας κόβει σάν γραμματισμένος.

Φ. — Ἴδον κι' ὁ μάρτυς Βονιτῆς, ἐπάλληλος ποῦ ξέρει,
και τοῦτος γιὰ τὸ τάλληρο θαρρῶ πῶς ἀναφέρει.
Τὸ τοῦ τάλληρου γεγονὸς τὸ δηγοῦνται κι' ἄλλοι
κι' ὁ Γερακάρης, Περικιλή, στενοχωρεῖται πάλι.

Νά'ρη ἕνας μάρτυς εἰτραφῆς, και μαρτυρεῖ, ψωρίτη,
οὐ μᾶς κυρίας σπῆτι
πῶς εἶδε και συνέτραως μαζὶ μὲ τὸν Μητοά
και κῆπορος Τοῦρκος, Περικιλή, μ' ἄλλοζώτικη φατοά,
Μπέτης Ταγρῶ καλοῦμένος, διαμοντῆς ἀγνώστου,
ἀγνωστος κι' ὁ πατέρας του κι' ἡ μάνα κι' ὁ ναῖος του.

Γι' αὐτὸν τὸν Μπέτη τὸν Ταγρῶ ὠστοῦν πολλοὶ μαρτοῖοι,
και γράμματα θραβόσονται σταλμέν' ἀπὸ τὴν Πόλι.
Κι' αὐτὸς ὁ Μπέτης ὁ Ταγρῶ πολὺ μᾶς' στενοχώρησε...
μυστηριώδες πρόσωπον, κανεῖς δὲν τὸν ἐγνώρισε.

Και ἄλλους μὲν Νεότουρκος, χαριτωμένος κύριος,
κατ' ἄλλους ὄμως μακαράς κι' ὄλιγον ἀπειρητος,
κι' ἔμβρόντηπον ἀληθινὰ μὲ τοῦτο τὸ μυστήριον
μένει τὸ Δικαστήριον.

Π. — Πολλὸν ἀκούω κρίσεις περὶ τὸν καθεστῶτων...
ἴδον κι' ὁ Χριστοδοῦλου, μάγειρας ἐκ τὸν πρώτων,
εὐχαρῆς, εὐμευδῆς,
στομύλιος κι' ἐφοραδῆς...
σῆμα νὰ τὸν ἴδῃς.

Ἄγνι κολοκυνθάκια λέει πῶς ἐμαγειρεγε
κι' ὁ Κωσταγερακάρης μία μεριδὰ γῦρενε,
κι' ἂν μὰ σωση πορτοῦνα τοῦ κόστιζε ε σαράντα
σ'τὸν Κωσταγερακάρη τὴν ἔδωσε τριάντα,
γιατὶ τὸν ἐλυπήθη τὸν φουκαρῶ σ'τὴν ἀλήθεια...
Φ. — Καθόλου δὲν μ' ἀρέσουν αὐτὰ τὰ κολοκύνθα,
μήτε ποτε τὰ τραγῶ μ' ἀράνια καμωμένα,
παρὰ σαλάτα μόνο και παραγεμισμένα.

Π. — Κι' ὁ Γεννημαῖς ὁ μάρτυς μαρτυρεῖ μὲ τόση χάρι
πῶς σ'τὸ Πάγκειον εἰβήθη μιά φορὰ τὸν Γερακάρη,
κι' αὐτὸς τοῦτε πῶς τὸν βάζουν νὰ σκοτώση δρεῖ μπελάδες,
τὸν Παπούλα και τὸν Μπάκα, λές και πῶσαν κεφαλίδες.

Γεννηματᾶς ἀμέσως ἐξεπέλαγη μ' ἄλ' αὐτὰ
 πῶ μίλησε σὺν φίλος νὰ μὴν κἀνῆ καὶ ταί.

ἄλλους εἶχε φιλικὰς μὲ τὸν Μητριάδην σχέσεις,
 πῶς τὸν ἐδοῦλεγε σὲ τόσας ἐπιδοτήσεις,
 πρὸς τούτοις, Φασουλῆ, καὶ βεβαίω μὲ τόνο
 τὸν δέκρινε θερμὸς γιὰ τὸν Μητριάδην ζήλος,
 τὸν αὐτὸς ἐπρόκειτο νὰ δικασθῆ γιὰ φόνο
 τὸν ἐνόμισ' ἔνοχο, κ' ἔπρόκειτο σὺν φίλος
 αὐτὸν νὰ διαγραφῆ μὲσ' ἀπὸ τὸ πινάκιον...
 — Πράγματα ποῦ μάθαμε ἐκ τοῦτο τὸ Βαββάνιον.

ἀπὸ κλητῆς καὶ θρόνου σὺν μὲτ' ἀκροατήριον
 κ' ἴδον τὸ Δικαστήριον,
 κ' ἐβόησαν μετ' ἰαχῆς :
 "ὦ ! χαῖρε, Ρομησοῦνῃ...
 σοῦ πρόβη νὰ μεγαλαυχήῃ
 γιὰ τὴν Δικαιοσύνην,
 ἂν εἶναι βέβαιον κ' αὐτὸ
 τοῦ μάρτυρος τὸ χωρατὸ).

— Ποῦ κ' ὁ μάρτυς ὁ Κουρῆς, διαβόητος μου κουλῶν...
 σὺ Πάγκριον κ' αὐτὸς μὲ μῆρα μὲ τὸν Κροῦνη,
 καὶ ποῦ λέε τὰ λέγατε κ' οἱ δὲδ ὅταν πατριώται,
 ὅταν ἦθε κ' ὁ Νκουρῆς, κ' εἶπε σ' ἐκείνους τότε
 ὅς ὁ Φονιάς τοῖσε κερφὰ κ' ἰδιαιτέρως
 τοῦ Μητριάδην θέλοντος σκοτώνεται κ' ὁ γέρος.

Εἶπε τότε, γλαυκῆ,
 κ' ἔβην ἕνα λακωνεῖ,
 κ' ἔμαθον ἂν τὸν Νκουρῆν
 πῶς θὰ γίγη πατριώτι.

Νὰ κ' ὁ μάρτυς Ζαγοριῶς
 ἔπεροβάλλει νιούρος κ' ἴσως.

Βεβαίωει πῶς πρὸ χρόνον τὸν Γεννηματᾶ γνωρίζει
 καὶ τὰς σχέσεις καθορίζει.

Βεβαίωει τοὺς ἐνόχους, μὰ καὶ τοὺς ἀκροατὰς,
 ὅτι κ' ὁ Γεννηματᾶς
 κατὰ τοῦτον τοῦ Μητριάδην δυναστευμένου ἦτο
 καὶ συχρὰ γιὰ κάποιον χρόνον κατ' αὐτοῦ παρεπινοεῖτο.

Πλὴν ὁ Ζαγοριῶς βλέπων ὅτι μέσον δὲν ὑπάρχει
 πρὸς συμβιβασμὸν, τοιλιῖ,
 πῆγε σὺν Πατριαρχεῖ κ' ἔπειτα σὺν Πατριάρχῃ
 νὰ τελεῖται τὴν δουλειά.

Καὶ διὰ φωνῆς μεγάλης
 βεβαίωει πρὸς τοὺς ἄλλους

ὁ Γεννηματᾶς ὁ φίλος δι' τοῖσε ἐν σπουδῇ
 πῶς γνωστός των πατριώτης, ὁ Μητριάδης δηλαδῆ,
 ἔχει βάλει νὰ σκοτώσουν τὸν Παποῦλα καὶ τὸν Μπάνα,
 καὶ θὰ γίγη πατριάρχα.

Φ. — "ὦ Δίη σὺ, καθάρισα τοῦ κράτους τὸν πηλόν...
 σπουδαῖος λόγος γίνεται καὶ περὶ σαφελῶν,
 ποῦ δόξασε χωρὶς νεροῦ μικρῆ σταλαματᾶ
 τοῦ Γερακᾶν τοῦ φτωχοῦ καὶ τῆναγαν φωτιά,
 γιὰ νὰ τὸν καταφέρουσι σὴν ἴδρα τὴ μεγάλη
 καὶ τὸν Μητριάδην μέτοχο τοῦ φόνου νὰ τὸν βγάλη.

Π. — Πῶς μ' ἄρουν ἐτόσιμα δικαίως
 μὲ σαφέλας καὶ μὲ φρικίας,
 μὲ μαχαίρας ἀμνηστότους, μὲ μυστήρια φρικώδη,
 κ' ἔδωκε τὸν Ταγῆρ τὸν Μπέη πρόσσκα μυστηριώδη.

Π χωροπαικῶν πληθὸς !
 πῶσον εἶναι συμπαθεῖς.

Νάτους !...σὲ τραπέζι γύρω
κόβουνε τὸ τέρσο-τίρο.

*Ὦχ ! ψυχὴ μου Καρολίνα,
πότε παίζω τὴν ρολίνα,
πότε παίζω τὴν πασέτα,
κ' ἔμεινα χωρὶς γαζίτα.

Πότε τέρσος, πότε φάτσα, πότε δὲν πληρόνομαι,
καὶ χωρὶς λεπτὸ στήν τοίπη πάντα ξημερόνομαι,
κ' ἔτσι πότε μαχαίρονο, πότε μαχαίρονομαι.

Φ. — Σκέφου καλῶς τὰ πράγματα, μαρὴ σαποκοιλιά,
κ' ὁ Γερακάρης ἤθελε νὰ ζῆ χωρὶς δουλειά,
κ' αὐτὸς ὁ πόθος δῆμοι τὸν ἔκανε καὶ μπόγγα,
κ' ἔγώ, βρε κουτομύγχα,
μεγαλιτέραν δὲν θαρῶ στήν γῆν ἀνοησίαν
κ' ὄνειδος μεγαλιτέρον ἀπὸ τὴν ἐργασίαν,
κ' ἂν ὁ παλῶς Ἑλισσοδὸς σὴν βίλκαας τὴν ἐξάειρε,
ἀλλὰ τὸ τρώγειν χάρισμα θαρῶ πὸς δὲν τὸ ξέρει.

Π. — Τὴν Δίκην μετὰ προσοχῆς τὴν παρακολουθῶ...
Φ. — Τὸν Γερακάρη, Περικλῆ, ποὺ τὸν συμπαθῶ,
κ' ἀπὸ τὸν ἴδιον ἔμαθα ὅτι θεῖα πὸς δὲν πῖστενε
κ' ἡ φτώχεια μόνο κἀπιοτε τὸν ἔκανε κ' ἐτήστενε
ὡς ὅτου τὸν ἐστριμωζάν σὴν φυλακὴ τὴν κρύα
καὶ τώρα τὴν Ἀμαρτωλῶν διαβάζει Σιστηρία,
ἂν δὲ κ' αὐτὸς ἀθροωθῆ, καθὼς δικαίως κρίνει,
μοναστηριοῦ καλόγερος ὑπόχεται νὰ γίνῃ.

Καὶ μόνος του μὲς ἰστὸ κελλὶ
θ' ἀγάσῃ τὴν ψυχὴ του,
καὶ θὰ πηγαίνουνε πολλοὶ
νὰ πέρουνη τὴν ἐχθὴ του.

*Ὁ Γερακάρης, φρονκαρῶ,
τέτοια μοῦ λέει σοβρά,
κ' ἔγώ σὸν φύσις εὐπαθῆς
εἶπα σὶν Γερακάρη :
εἶθε καὶ σὺ ν' ἀθροωθῆς,
τοῦ ἐζόγου παλληκάρη...
χίλιαι φοραὶ μακάρι...

*Ἐξ ὕψους τρανὴ
φωνάζει φωνή.

Ὁδαί, Ρωμηοί, γεννήματα κουνοφραυλοκρατίας
καὶ σάπιας πολιτίας.

Ὁδαί σας, ποῦ παράνομοι τὰ νόμιμα ζητεῖτε,
οἰδαί, ποῦ νόμους κάνετε γὰ τοὺς ποδοπατῆτε,
οἰδαί σας, ποῦ κοιλὰς κλανθμῶν ἔγνε τούτ' ἡ γῆ
κ' οἱ νόμοι σας φωνάζει πὸς θέλουνη ἀλλαγῆ.

Ὁδαί, Ρωμηοί, ποῦ με χάσις κηνηραριά κοιμίζετε,
οἰδαί, ποῦ σὸν βρωμιόμυγαίς κάθε καλὸ βρωμίζετε,
καὶ ἰδεργα διδόνετε τὸν χασοπιδὸν σκυλιὰ
τὸ τακτικὸ καρβέλι των νὰ τρῶν χωρὶς δουλειά.

Ὁδαί, ποῦ θέλτε εὐγενεῖς
καὶ τροπαιοῦχοις Ἀρηδες,
καὶ βγάζετε λαγούς, φρονεῖς,
γεργάκια, Γερακάρηδες.

Ὁδαί, ποῦ τῆραπε νὰ φᾶς ὡς νόμος θεωρεῖται,
κ' ἔλειπα σὸν ἐμβρόντητοι δικαίως ἀπορεῖτε
γιατὶ σηκόνεται θρασὺ τὸ φρονικὸ μαχαίρι
πεινῶντος χασομῆρη.

Ὁδαί σὲ σᾶς, ποῦ τῆς τιμῆς ποθεῖτε τὸ στεφάνι,
καθῆνας ὁμοιὸν τὸν κουρὸ γὰ τοὺς ἀτίμους κάνει,
κ' ἀδιαφόρους βλέπετε ναοὺς με κόμπρον σταύλων
καὶ οἰωπῶντες φαίνεσθε φαυλιτέροι τὸν φαύλων.

Ὁδαί, Ρωμηοί, ποῦ ἰγῖα τὰ εἰχνετε σὶ τοὺς σκύλους
καὶ τοὺς χρησιμοποιεῖτε νὰ τοὺς θαρῶντ' ἐκφύλους.
Ὁδαί, ποῦ θέλτε Σιστηριὸς καὶ Σιόλους σὶν ἄερα
κ' ἀγῶνας Ὀλυμπιακοὺς καὶ τὴν κακῆ σὰς μέρα.
Ὁδαί σας, ποῦ χωρὶς ψωμί καὶ τραπέζου τσανάκια
θέλτετε γὰ τὴν ὄρεξι νὰ τραῖτε ἑσπανάκια.

Ὁδαί, ποῦ σᾶς ἐμῶρανε πολύσοφος μαρῖα
καὶ τῆς ραφανιδώσεως σᾶς πρέτ' ἡ τιμωρία.
Ὁδαί, ποῦ στεφανόνετε με μύτρα τοὺς κροτάφους
καὶ φῶς προσμένετε ζωῆς ἀπὸ νεκροὺς καὶ τάφους.
Ὁδαί, ποῦ γύρω σας βοᾶ τόσον θυμάτων αἶμα
καὶ οἰεῖ τὸ βλέπετε ναῦθροι με τοῦ βωδοῦ τὸ βλέμμα.

Ὁδαί, ποῦ ἰδρῶ τῆς Τράπουλας ὁ Ρήγας ὁ μοιραῖος
κ' ἔμπροσ τοῦ σκύβει ταπεινὸς ὁ Ρήγας ὁ Φεραῖος.
Ὁδαί, Ρωμηοί, ποῦ γὰ χαρῆνὰ λάος καὶ κῆφος μάχεται,
οἰδαί, Ρωμηοί, καὶ τρεῖς οἰδαί...τροπὸ ! κακὸ ὕφρο νᾶχετε.

Καὶ καρπόσαις ποιηταίς,
μ' ἔλλους λόγους ἀγγελταίς.

*Ἐἰ σὶ τὸ Λουῖβρον μοναμάδες, ἴσαν δῶρων μέλιπο μέλος,
ἴτε σὶ τὴν ὁδὸν Ἀλόλου...τρέξετε... θὰ πέρουνη τέλος.
Τὶ μικρὰ μεγάλα σκευὴ τιμαρῆν καὶ φανοβόλα,
καὶ τοῖς ἑκατὸν τρέντα γίνετ' ἐκπιτωσις δι' ὅλα.
*Ἐ ἱκαθῆ, νὶ μοναμάδες μὲς σὶ τὸ Λουῖβρον τὸ μεγάλο !
μὴ παρῶδες λυπηθῆτε...πάστε τοῦτο, πάστε τᾶλλο.
Ἀῶρα καὶ γὰ φρονκαρῶδες, δῶρα καὶ γὰ Βασιλεῖς...
ἔμπροσ τοῦ Λουῖβρον τῆς βιτρίνας σταματᾶ κ' ὁ Φασουλιῆ.

*Ἀναστασία, δηλαδὴ κόρη τοῦ Λεγαντίνη,
Προέδρου τῆς Κοινοτήτος, ποῦ νὰ σὶ τὴν Ὀδησσό,
κ' ἔμπροσ διαπρέποντος ἐν πίσῃ σωφροσύνη,
ἔνα κορίτσι μάλαμμα κ' ἀληθινὰ χρυσό,
ἀρραβωνισθῆ με γιαντὸ τῆς Πόλις ἑκουσμενο,
μὲ τὸν Δελαγαρμαμάτικα τὸν μεχαρτωμένο.
Κ' ὁ Φασουλιῆς ἐπεύχεται σὶ τοὺς μηνητεμεινοὺς τώρα
πᾶν ἀγαθόν, ὅπου σκορπᾶ σὶν κόσμον ἡ Πανδῶρα.